

Не е прочее истинно това що казва Патриаршеското окружно писмо, че отъ изданието на двата проекта и отъ тѣхното ужъ отъ Патриархіѣтъ опроверганіе, работытъ за Българскій въпросъ оставили высящи и въ мълчаніе; а истинно е че смълчаваніе на станялытъ между това работы ся вижда да е твърдъ изгодно за Патриархіѣтъ. Но при това съставеніето на сѣтсепяты комисіѣ, и нейното шесть мѣсецы работеніе, проектътъ що съчини тя, прѣназначеніа въ него отъ Патриархіѣтъ, пріеманіето отъ неѣхъ идеѣтъ на народностъ, и раздробеніето на Епархїи нѣ събытія всензвѣстны и автентическы, които и като ги отрича Патриархїата и ся приструва че ги незнае оставать си беспротивурчны и отъ всички исповѣдуемы.

Но да ли е истина че Императорскый Ферманъ е противенъ на божественныѣ каноны и на привилегіиѣ на патріарха?

А сега патриархята, като споменува и раздържнува горѣ-долу привилегии дадени ней отъ славныйтъ завоеватель Моамета, вѣрвами че нѣма право да утвърдява съ тѣхъ своето врьжъ нашитѣ черквы вѣдомство; защото въ който епохѣ славныйтъ обладатель влѣзваше побѣдоносно въ Цариградъ и обличаше Геннадія въ патриаршескитѣ мантиѣ и му даваше разглашаванитѣ привилегии, нашитѣ черквы бѣхъ независими отъ патриаршіѣтъ и съществующи. И тъй както тѣзи привилегии не му даватъ никакво вѣдомство надъ християнитѣ въ Кипръ, на които черковната самостоятелность ся е спазила не насилowana, ако и да е окарпена епархіята и край Хелеспонтъ, също така тѣ нѣматъ вліяніе и надъ насъ Българитѣ, нито има право патриархята да дрънка напразно, че рѣшеніето на черковный нашъ вѣпръсъ докачало нейнитѣ привилегии, които си оставатъ цѣлы и неприкосновенны както и първентъ.

Δὲν ἀληθεύει, λοιπόν ὅπως λέγει ἡ Παναριαρχική ἐγκύκλιος, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν δύο σχεδίων καὶ τῆς δῆθεν ἀνασκευῆς τούτων ὑπὸ τοῦ Παναριαρχείου τὰ περὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ Ζητήματος ἔκιντο ἐν μετεώρῳ καὶ σιγῇ ἀληθεύει ὅμως ὅτι ἡ σιγή τῶν γενομένων ἐν τῷ μεταξὺ φαίνεται λίαν συμφέρουσα τῷ Παναριαρχεῖω· ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ὁ σχηματισμὸς τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, αἱ ἐπὶ ἐξ ἡμέρας ἐργασίαι αὐτῆς, τὸ συνταχθὲν σχέδιον, αἱ παρὰ τοῦ Παναριαρχείου τροποποιήσεις αὐτοῦ, αἱ καὶ παρὰ τούτου ἀποδοχὴ τῆς ιδέας τῆς ἐθνικότητος, καὶ ἡ κατατομὴ τῶν ἐπαρχιω-ν εἶναι γεγονότα πασίγνωστα καὶ ἀδυσ-ντοκὰ, ἅτινα καὶ ἀρνούμενου τοῦ Παναριαρχείου, καὶ ὑποχρυσόμενου ἄγνοιαν αὐτῶν, μέ-νουνσιν ἀναντιρρότητα καὶ πανθομολογούμενα.

Ἄλλ' εἰναι ἄραγε ἀληθές, ὅτι τὸ Αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον ἀντιβαίνει πρὸς τοὺς θείους κανόνας, καὶ τὰ προνόμια τοῦ Πατριάρχου; Ἐὰν ἡ λύσις τοῦ ἡμετέρου ζητήματος ἀπεστέρει τὸν Πατριάρχην τῶν ἰσχυροσσιῶν καὶ τῶν ἄλλων προνομίων, ὅσα ἐδωρήσατο ὁ ἔνδοξος κατακτητὴς Μωάμεθ ὁ Β' τῷ Γενναδίῳ καὶ τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ, ὡς ἀρχηγῶ τοῦ ἔθνους τῶν Τωμάων, ὡς αὐτολεγεῖ διαλαμβάνει τὸ Βεράτιον αὐτοῦ, ἐὰν ἀπογυμνούμενος ἀπὸ τούτων καθυπεβάλλετο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλης ἐκκλησίας, ὅπως καθυπετάγη ὁ Γουρνοβού, ὁ Πεκίου, ὁ Ἀχριδῶν, ἀνεξάρτητοι καὶ αὐτόκεφαλοι ὄντες, τῷ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, εἶχε τινα λόγον ἂν ἀποδυσπετῇ ἐναντίον τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, καὶ νὰ ἐπικαλεῖται τὴν μνήμην τοῦ ἔνδοξου Σουλτάνου, ἀμυνόμενος ὑπὲρ τῶν δικαιῶν καὶ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ δικαίως. Ἀλλὰ σήμερον δὲν πρόκειται περὶ τοιοῦτου κινδύνου γεγονότος, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐπανορθώσεως ἐνὸς ἀδίκου σφετερισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις, καίπερ δικαιουμένη νὰ ἐπανορθώσῃ οἰκοθεν ὡς δικαία, καὶ ὡς ἐπίσης προστατεύουσα τὰ δίκαια πάντων τῶν ὑπάρχοντων Αὐτῆς κατὰ παντός, ὅστις ἂν ἐπιβουλεύηται αὐτά, ἐν τούτοις εὐμενῶς φερομένην ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ σφετεριστοῦ, ὁστις καὶ ἐχορήγησεν αὐτὴν ἐν σχεδίοις καὶ παρατηρήσεσιν.

да има право да го нарече противокано-
ническо, ако да бѣхъ подчинени Българ-
скыѣ черквы канонически подъ вѣдом-
ството на патриархыѣтъ, ако да имаше
таквыѣ правила които да опрѣдѣлявать
трайныѣ тѣхныѣ зависимость отъ Ца-
риградскый прѣстоулъ, или ако да свидѣ-
тельствуваше поне исторіята и да под-
тврждаваше тѣзи зависимость, но сега
ся случава съвсѣмъ противното. Защото
канонически е доказано и исторически
освидѣтелствовано, че Патриархыята кол-
кото за надъ Македоніѣ лишавана иско-
ни отъ всяко каноническо вѣдомство, а
Българіѣ и по вѣчето мѣста отъ Тракыѣ
като е припознала съборно за независимы
отъ неѣ, тя пѣма никакво каноническо вѣ-
домство надъ Българскыѣ черквы въ тѣѣ
страни.

Отъ това прочее разумѣва ся, че па-
шійтъ въпросъ е окончателно рѣшенъ, и
рѣшеніе му е най-законно и най-канони-
ческо. Ако ли има нѣкои на които да не
е то угодно, поради биваемихъ тѣхъ ще-
тъ на вещественны интересы и свѣтскы
почести та прогласяватъ въпросътъ като
висящъ и още нерѣшенъ, и ферманъ-
тъ противуканонический, Въ като и-
мате прѣдъ очи волѣтъ на Величайшійтъ
нашъ Царь изразенъ всенародно чрезъ
высокийтъ Неговъ Ферманъ, не ся стра-
скайте, любезны и единокровны чада,
отъ таквыи разглашенія распрѣска-
ны за това и само, за да охладятъ
нашѣтъ ревность къмъ общыи работы на
нашѣтъ Черквъ и да пы направятъ плѣ-
чкъ на тѣхното сръжы.

Но нѣй като си добиваши нашия-тъ
правдини, не въвеждаш нѣщо ново въ Чер-
квѣтъ Христовѣ, не учимъ друго освѣтъ
опова което учихъ божественнытъ Апо-
столы и свѣтытъ отцы; не наричамъ е-
ретицы онѣзи които защищаватъ своитѣ
правдини, не ся отлъчваемъ отъ цѣлоку-
зностьтъ на всеобщѣтъ православнѣтъ Чер-
квѣ, нито прилагамъ, нито отнемамъ нѣ-
що отъ ученията на православнѣтъ нашѣ
вѣрѣ, на който отъ младенцы принадле-
жаше служилъ сме много по-вѣрно и съ
по-голямъ самоотверженность отъ колко-
то никога не сѣ имали нѣкои отъ онѣзи,
които въ послѣднитѣ вѣремена само за
частень свой интересъ сѣ ся показали
жаркы бранители на священнытъ прави-
ла, нито приеамъ нито пакъ знаемъ кое
и отъ кждѣ е правилото на онѣзи чер-
квѣ която си присвоява правдинѣтъ на
чужды Черквы, за които свѣтытъ и Все-
ленскій третій съборъ е положилъ да ся
спазватъ пенаслованны и чисти, която
е отнела отъ Кипрскѣтъ Черквѣ епар-
хыиѣтъ по край Хелеспонтъ, който ъ
дава свѣтытъ и вселенскій 6-й съборъ.

Ἐὰν δὲ ἄχρι πρὸ μικροῦ διέταπεν, ὅ-
πως ἂν ἤρεσκεν αὐτῷ, τὰ τῶν ἐκκλησιῶν
ἡμῶν, ἔπραττε τοῦτο στηριζόμενον συγ-
κρίσει κανόνας τῆς ἐκκλησίας, οὐχὶ εἰς ἀπο-
φάσεις οἰκουμενικῶν συνόδων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ
δικαιώματος τοῦ ἰσχυροτέρου, ὁ χορηγεῖ
ἡ βιαία κατακράτησις τῶν ἀλλοτρίων, καὶ
ἡ δόλω καὶ πλάνῃ ἐπιτευχθεῖσα ἀπόφασις τῆς
πολιτικῆς ἀρχῆς ἥτις ἤδη τὴν γενομένην τότε
ἀπάτην κατανόησασα, καὶ τὴν γενικὴν θέλη-
σιν τῶν ἀδικηθέντων Βουλγάρων ἐπὶ τῷ
ἐπανακτήσει τὸ σφέτερον καθωρῶσα,
καὶ μηδὲν ἐκ τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας
τοῦ κωλῶνεν θεωροῦσα, φυσικῶς ἔλυσε τὸ
ζήτημα διὰ τοῦ ἐν δικαίᾳ κρίσει χορηγη-
θέντος Βασιλικοῦ φιρμανίου.

Ἐπὶ δὲ πᾶσι τοῦτοις καθήκον ἡμῶν ἱερὸν θεωροῦμεν, ἵνα στεντορίως διαψεύσωμεν καὶ ἄλλην τινὰ καταχθόνιον δυσφημίαν, ἣν ἐπ' ἐσχάτων διαδοῦναι ἐπεχείρισάν τινες, καὶ ἣν ἡ Πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος ἐν τέλει ἐπικυρῶσα φαίνεται, οἱ δεῖθεν οἱ συνενούμενοι μετὰ τῆς Βουλγαρικῆς ἐξαρχίας ἀποχωρίζονται ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, αἵρετικοὶ τινες καὶ κακόδοξοι γινόμενοι. Τὴν τοιαύτην πονηρὰν δυσφημίαν διαδίδουσιν ὥς ἀπελπιζόμενοι βεβαίως τοῦ διατηρῆσαι τοὺς Βουλγάρους ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Πατριαρχείου διὰ παραστάσεως λόγων δικαίων καὶ βασιμῶν καὶ τρεπόμενοι εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν συκοφαντίαν, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τούτου τοὺς ἀπλουστεροὺς ἐκφοβίζοντες, ἡδηλεύοντες, ἰσχύσωσι νὰ διασώσωσι τῷ Πατριαρχεῖῳ λείψανα καὶν τινὰ τῶν προτέρων αὐτοῦ λαφύρων.

'Αλλ' ἡμεῖς ἀναγκάζομενοι τὰ ἡμετέρα
 δίκαια δὲν καινοτομοῦμέν τι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
 τοῦ Χριστοῦ, δὲν διδάσκομεν ἄλλα πρὸς ὅσα
 ἐδίδαξαν οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι Πα-
 τέρεις, δὲν ἀποκλινοῦμεν τοὺς ἀμυνομένους
 ὑπὲρ τῶν δικαίων αὐτῶν αἰρετικούς, δὲν
 ἀποχωριζόμεθα ἀπὸ τῆς ὁλομελείας τῆς
 καθόλου ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, δὲν προσ-
 θέτομεν οὐδ' ἀφαιροῦμέν τι ἐκ τῶν διδά-
 γμάτων τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, εἰς
 ἣν ἀπὸ βρέφους ἀνήκοντες ὑπηρετήσαμεν
 πολλῶν πιστώτερον καὶ μετὰ μείζονος αὐ-
 ταπαρνήσεως, ἣν οὐδέποτε ἔσχον τινὲς τῶν
 ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἐπὶ ἰδίῳ μόνον
 συμφέροντι ἀναφανέντων θερμῶν προμάχων
 τῶν ἱερῶν κανόνων, οὗτ' ἀποδεχόμεθα οὗτ'
 οἶδαμεν τίς καὶ πῶθεν ὁ κανὼν τῆς ἐκκλη-
 σίας ἐκείνης, τῆς σφετερισσαμένης τὰ δι-
 καία ἀλλοτριῶν ἐκκλησιῶν, ἅτινα ἀβίαστα
 καὶ καθαρά σώζεσθαι ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ καὶ
 Οἰκουμένηῃ Τρίτῃ Συνόδῳ, τῆς ἀφαιρεσά-
 σης ἀπὸ τῆς τῶν Κυπρίων Ἐκκλησίας
 τὴν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον ἐπαρχίαν, ἣν
 χορηγεῖ ταύτῃ ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμένη
 Ἐκτῇ Σύνοδος (καν. λθ'). τῆς καθελοῦσης

и Охридскѣхъ черквъ припознати
 петий вселенскій Сѣборъ, която е
 престожила за себе си правдинѣтъ на
 православнѣхъ черквъ подтвърдени и при-
 познати отъ Сѣбора въ Лампсакъ и отъ
 другѣхъ черквы. Това прочее правило въ
 нѣмъ на което е направилъ всичко това
 нито го знае, нито го прийма, и
 стоимъ въ редѣтъ и безъ да ся от-
 кажемъ слѣдуемыя правилото на Единѣхъ
 черквъ, Сѣбориѣхъ и Апостолскѣхъ Черквъ и
 възъ него като вързъ непоклатенъ камень
 ѣденины сѣ нежъ съхраняюще не опятъ
 и неоскверненъ, като нѣкоя свя-
 тѣхъ и многоцѣненъ залогъ, вържѣтъ на
 нѣмъ ни, самѣхъ истиннѣхъ и спасителнѣхъ,
 православиѣхъ нешѣхъ вържъ, който чи-
 стѣхъ и цѣлѣхъ има да положимъ залогъ въ
 нѣмъ и срдцата на нашѣхъ прѣмины,
 за другѣхъ въ Господа чада наши, ка-
 ко знаемъ че конто стоятъ въ редѣтъ на
 нѣмъ на Православнѣхъ черквъ, вър-
 тебѣхъ ще бже мирѣтъ и благослове-
 нѣтъ отъ Бога и спасенѣтъ въ Христа,
 и отъ негогого благодатѣхъ и безпрѣдѣлнѣхъ
 нѣтъ съ отъ насъ молитвѣхъ и благосло-
 вѣхъ да бже съ всички насъ,
 ПАРИСКИ ПЛАНИОНЪ прѣдѣлатель и молитв.
 ПАРИСКИ ПЛАНИОНЪ ПАНАРЕТЪ по Хр. молитвѣхъ.
 Филиппополѣхъ Панаѣхъ въ Хр. ѣмѣхъ. ѣмѣхъ.

и то допискы на "Македоні я."

Търново. — Имамъ прѣзъ очи копѣто на
до писмо което Търновската община прати-
ла за отговоръ на извѣстното онова писмо отъ
Свѣщовската община което обнародвахмы въ
той брой на „Македония.“ Наистинѣ Търнов-
ската община и другъ пѣтъ нѣ е правила, ка-
тъ Търновецъ, да ся черпимъ прѣзъ цѣлъ на-
дъ за нѣкоя нейны похвалы въ народнѣхъ не-
боты, но тозы пѣтъ съ този отговоръ съвѣ-
тъ нѣ вече зачерия. Срамота наистинѣ и
така срамота за членовецъ на Търновската
община ако тѣ сѣ приложили рѣкъ да подпи-
сѣтъ едно такъво писмо до една Българска,
сѣдижъ и съепархиялна община! Търновската
община сикашъ че е искала да си отъисти на
Свѣщовската за нейното домогване да ся по-
не по-достойна отъ нейнъ, и е написала та-
ко едно, колкото гордо, толково и несвѣсно
есть. Но нека не осаждамы исключително чле-
новецъ на общинѣтъ колкото за начинѣтъ на
писаното; членовецъ на Търновската община
и членовецъ на всички други на-
шѣ общини -- човецѣто тѣ е доброе-
му, но не толково вѣщи въ работѣтъ на
писането; но този който е писалъ туй писмо
да пипава за да не види ови кога
да ся справя вѣждъ. Писателство на туй пи-
смото ся вижда да е человекъ гърдѣ егонствъ и
честоинѣ да бѣде писарь на папѣтъ, който
мисли за непорѣшпимъ, за върховецъ го-
маръ и сѣди на всичкий свѣтъ а не пи-
ше на Търновската Община, които не е въ-
рховецъ отъ какъвто е Свѣщовската, Габров-
ската и другы, и трѣбаше да пише като
въ равны, като кѣмъ братя, а не като на по-
вы слугы и подданицы и да туря въ у-
мъ на членовецъ отъ Търновската община
ни обидни не симо за Свѣщовската но и
смытъ тѣзи отъ които ся съставя Търнов-
ската Община.

Ный пѣма, казва Търновското писмо, ка-
да разискваме съ васъ (!). А колкото за
ипотезитъ въ писма за околнитъ наши
общини, понеже тѣзи общини сѣмъ ПОДЪ ВЪ-
ДЪСТВОТО НА ТЪРНОВСКИХЪ ОБЩИНАХЪ,
и по-добрь составятъ една община, то
и въ задыръжкѣ КАТО ИЗЛИШНЫ ЗА
НѢСЪ! „Питами: Кой е даде тѣя власть на
Търновскѣ общинахъ да самоуправствува надъ
другитъ общини, и да възпира писма отпра-
вяни до тѣхъ отъ общини ако не равни съ
Търновскѣхъ, (споредъ мнѣніето на писаря) а
и равни съ общи до които тя праща писмата си?
Кой дѣ знае тя, търновската община че тѣзи
общини сѣмъ излишни за другитъ общини и ги
замира? А още когато между тѣзи общини
и такъвъзъ които неподлежатъ подъ вѣдом-
ство на Търновскѣхъ общини, каквото Ко-
пачката! Приключенитъ писма сѣмъ были за-
ключенитъ въ Сивзиево, Габрово, Тръвни, Е-
лѣ Котелъ, Дръново, Лѣсковецъ, и Рѣ-
шница, и отъ всички тѣзи общини да ли
не е имало нѣкоя която да сподѣля мнѣніето
на Свѣшовскѣхъ общини? тогавъ какъ може
Търновската община, безъ споразумѣние
съ тѣзи общини върху такъвъ важенъ прѣд-
метъ да отговаря за тѣхнитъ чувства и распо-
ложеніе? Нека кажемъ че прѣдложеніето на
Търновскѣхъ общини ся не одобри и не пріе-
мо по разны причини, излишно ли е да ся
каже то отъ всякъ общини? излишно ли е
възбѣгать въ сшоеніе и въ стразыме-
нныя разны общини върху една работъ ко-
я ся касае до всички? Но ето писарѣтъ на
Търновскѣхъ общини не одобрява това, той за-
мира на Търново иска да подхлупи всички
други общини подъ снудъ, а да сѣятъ на лице
на Търново, и то съ такъвъзъ свѣтлѣхъ память,
както блеще въ туй писмо! Най послѣ было
и туй, тѣй ли ся паше до една община?

δι' Ἐκκλησίας κατακυρωθεῖσαν καὶ ἀναγνω-
ρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Πέμπτης Οἰκουμένης Συ-
νόδου, τῆς καταργησάσης ὑπὲρ ἐαυτῆς τὰ δι-
καια τῆς ἐν Τυρόνῳ ἐκκλησίας κατακυρωθέν-
τα καὶ ἀναγνωρισθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Λαμψάκῃ
Συνόδου καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν, τὸν
κανόνα λοιπὸν, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἐποίησε
ταῦτα πάντα, ἡμεῖς οὔτε οἶδαμεν οὔτε ἀ-
ποδεχόμεθα, ἀλλὰ στοιχοῦμεν ἀδιασπάρ-
τως τῷ κανόνι τῆς Μῆς, Ἁγίας, Καθο-
λικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπὶ
αὐτοῦ ὡς ἐπὶ ἀκραδάντου πέτρας ἐρεισμέ-
νοι μενοῦμεν χάριτι Θεοῦ συνηνωμένοι
μετ' αὐτῆς, φυλάττοντες ἀκηλίδωτον καὶ
ἀμόλυντον, ὡς τινα παρακαταθήκην ἱερὰν
καὶ πολύτιμον τὴν πίστιν τῶν πατέρων
ἡμῶν, τὴν μόνην ἀληθινὴν καὶ σωτήριον,
τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν, τὴν ὁποίαν
ἀγνήν καὶ σφάν μέλλομεν νὰ παρακατα-
θέσωμεν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας
τῶν ἡμετέρων διαδόχων καὶ λοιπῶν ἐν Κυ-
ρίῳ τέκνων ἡμῶν, εἰδότες, ὅτι ὅσοι τῷ
κανόνι τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας στοιχοῦσιν
ἐπ' αὐτοὺς ἐστὶ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία
τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία, οὗ ἡ
χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ παρ'
ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ πάντων
ὑμῶν.

† ВИДИНСКИЙ АНѢИМЪ во Христѣ моли́тствователь.
† МАКАРИУПОЛСКИЙ ИЛАРИОНЪ во Хр. моли́тствов.

есть шое было на онжи общинѣ, която като е
искала да послужи въ народното дѣло съ това
което виждала за добръ да види че ѝ ся от-
говаря една друга съседна и съепархіялна о-
бщина съ единъ таквъ неприличенъ тонъ и съ
явно прѣзрѣніе:

Като свършамы тѣзи наши бѣлъжмы, като
Търновецъ ный молимъ свѣшовскѣтъ общинѣ
да ся необижда на Търновскѣтъ общинѣ и по-
добно на Търновчаныйѣ за языкъ и съдържа
нѣто на туй писмо и да го протдава освѣны
на мрачныйтъ и злобнорасположенийтъ духъ
на писарьтъ ѱ. А съотечествениытъ си Тър-
новци молимъ да бѣждѣ по-внимателни кога
подписавы общинскы писма въ кой духъ сѣ
написаны за да не ся охужда отечеството ни
поради недостойнството на лица покровительство-
вани. Ный ся още сумняваемъ да не бы че е
ставяло нѣкакво злоупотрѣбленіе съ името на
общинѣтъ, като при общинскый печатъ не ви-
ждамы частны подписы, за което трѣба да испи-
татъ почитаемытъ членове на Търновскѣтъ
Общинѣ, ако щадятъ честьтъ си и не искатъ
да ся охужда неспростойно името на градътъ
нъвъ поради своеволіята на нѣкои изъ меж-
ду тѣхъ.

Ето писмото съ което ни ся достави едното копие отъ Тулчж.

Тулча 15 Майй 1870 — Г-не Редакторе!
 "Подиръ едно чаканіе отъ мѣсець и поло-

влия, ний—послѣ узаконихъ отвора на Търновскѣтъ Общинѣ върху нашето предложение за едно споразумение на общинитѣ въ черковнитѣ работи. Този отвора е не до нашѣтъ Община, а до Свищовскѣтъ. Нашата Община не бѣ достойна да получи на право отвора. Както и да е, отвора е забѣжителенъ, и ний ви го проважамъ, за да не лишимъ Българскѣтъ народъ отъ голѣмото назидание, което яса да му даде Търновскѣтъ Община.»

—Его и псмото съ което Свѣцовската община е доставила на Тулчанскѣтъ общинѣтъ тоя знаменито писмо. Нашитѣ съотечественици въ Търново по тѣзи писма могат да судятъ на доброто впечатление което е произвело го-
лѣмото искусство на тѣхнѣтъ писарь.

Свищовъ, 9 Май, 1870. — Имами честь да ви приложимъ приписъ отъ писмото, съз-
дано на уждостоява Търновската община и
имама какво друго да ви забляжамъ. осявни
ми въ пликътъ на Търновскитѣ общинѣ бля-
же приложени и писма до слѣдующитѣ об-
щины: Свишеско, Габрово, Трелна, Елена. Ко-
меля, Дряново, Лыковецъ, и Орловци.— За-
тѣзи писма, казва Търновската община, чи
не памтриса за благословию дѣ ги проводи
до подпиранитъ общины. — Ами защо ги не
выриа поне ?

Токмо отъ 10 общины до днесъ е дошълъ одобрителенъ отговоръ, а другитъ още мълчатъ. А общины като Руссе и Търново могатъ да ги направятъ да ся умлъчатъ съвсѣмъ. — Жално!

Като ви утвърждаваме чи жслаемъ да бж-
демъ съкогда въ тѣсно споразумѣнїе, ний ви
гучиво поздравяваме и сми съез искренность.

Ваша почитательность: За Община Свищовскя.*
Чирпанъ 1870 — Господине Редакторе
на В. „Македония“! Молимъ вы дайте мѣсто
за достопочитаемый въ листѣ за да ся публи-
кува сѣхъушата ны окрѣпа допаса.

На 5-ий прѣдплатата, са отплати да стане градътъ на едно десетомѣсечно испытание на двѣйкитѣ отъ Горнямахленското на училище. Народътъ са прѣдизвѣсти още въ църквата, та славѣ Божественната Литургия присѣствува въ училището, което бѣше намычено съ разни вѣщи и цвѣта, въ което са лъжени още и портретътъ на Н. И. В. Султанътъ на св. наши просвѣтителъ Кирилла и Мелодина

Слѣдъ, като са бѣ испъзили училището отъ присъствуващите и слѣдъ дълбоко мълчаніе и

носително за възпитанието и образованието на
младите ни двойки, и наистина причиня го-
лям впечатлението на присъстващите.

Послѣ сѣ пачва испытаніето. Училищитѣ са
испытываха на св. Исторія, Катохизисъ. Числи-
телища, Землеописаніе, Българска Исторія,
Грамматика.

Слѣдѣтъ и точныѣ отговори на тѣя ни
првоначалны ученици въздвигна всиѣхъ при-
сѣствующи. Послѣ са разгѣда Краснописа-
ніето и ржодѣліето нѣмъ, което подбужа въ
сердцата на присѣствующиѣ майки голѣмо
впечатленіе и ревность камъ училището така,
что при новому му отворенію то начна да са
почивава отъ много новы дѣвойки. Училищно-
го настоятелство, отъ благодарность за тѣя у-
спѣхы, награда ученициѣ съ нѣколко подѣлы
ва тѣхъ книжки. Най-послѣ са испѣха нѣко-
ло пѣсни, които отъ вѣрѣхъгѣ гласове на дѣ-
войкиѣ, причиниха голѣма благодарность на
всички. Ето вече напослѣдѣкъ при заключеніе-
то на испытаніето, вѣставя едно петгодишно
рѣше съ лице обрнато каде присѣствующиѣ
съ приклонны рѣцѣ изрѣче една сгодна съ
обстоятелството молитва, съ които разпѣва
мнозина отъ старѣцѣ. Навистина за похваля е,
Г-не Редакторе, нашето Движенско училище,
като првоначално, и още повече за токози
мако прѣмесе разстояніе, отъ което ако иза-
дадимъ това за ржодѣліе, оставя само петь
ѣсеца за горѣказаниѣхъ прѣдмѣты, та пакъ
а принесе таковы голѣмы успѣхы и за вси-
ко това пѣла да благодаримъ на трудолюбива
и учительска заради неуморныѣ и трудове.

Рахмаилин. Село состоящее повече отъ 100 къщи, лѣжи въ нахѣиѣжъ Караджа-дагъ (Пловдивско) и отстоятъ чистъ и половинна на Ю. И. отъ Аджаръ. То има еднѣ церковъ а отъ етъ год. писамъ и еднѣ добро училище. Жители му почти всѣмъ овчари и земледѣльци занимають ся, или въ селето ся и въ околнѣхъ по полето села, или въ Анадолъ. Сравнительно съ околнѣхъ малки села, то кричи прѣдъ во всяко отношеніе: нѣтъ разирать, нѣтъ безчестіе и злодѣяніе, могаты да възрадуять тамъ, защото „Бакусъ“, ако и да ся оживава оше, отъ нѣкои стары работни хана, никакъ май не е на почетъ прѣдъ младамъ; суетѣриятъ и вѣднѣтелихъ прѣдѣржадѣжи почти свѣсѣмъ изгубувать, училището тамъ тои по-гора отъ колкото въ всяко друго отъ колкнхъ села, и има надежда, че не слѣдъ много години то ще ся възвыси оше, и ще оже ся сравни съ училищата и на по-гольмѣ общины.

[illegible]

Единичното утешение, което остае за насението следъ това убийство е, че покойниятъ имъ трима синанове които отхранили добръ, въ умирътъ да замѣстятъ баща си и да поужагъ на отечеството. *Дай Боже !*

Кукуниш, 26 Апреля 1870 (продолжение
с брой 48-й) Въ отношение на развитието
четырѣ три князи на Кукушкий кайакакъ
имѣ много различиятъ единъ отъ друга. Пър-
ти н. п. Авреть-Хисарската (женска) или
ишъ Кукушка, по незначителността на ма-
ишъ въ селѣ, отъ кои състоятъ, незначитъ ни-
го въ рѣното отношение. Защо отъ селата
ишъ три четври, малу ишъ познатигданъ,
ишъ учители и ученица. Така за н. между
ишъ-забвигителный можетъ да си числатъ се-
ишъ Драгожици, основно до едно малечко и
ишъ—Аражянско (около кое ишъ и други
ишъ). То обдвжватъ църква съ три свяще-
ишъ и училище. Селянѣ, добри и доброду-
ишъ, още повече ученолюбивъ; Побуденъ отъ
ишъ-учелюбие единъ отъ нихъ Достопочтенный и
ишъ-стопохвалный Г-ишъ Димитръ Балъсо, съ-
ишъ-ишъ е съ свое ишъидание добро учил-

50 ученики. Дружить пакъ селяне спомыгать, за поддържаниго му. Отъ священниціи єдинъ или два има достопохвалны за родолюбїго си, а другъ єдинъ по-старъ, комуто како повинно чєсть да отдавать, іє достоукорителєвъ за немарєніє и противонродныи му чювства.

Освѣтъ това все добро; едно само усекър-
бительно ся срѣщате, че въ простотѣтъ си
драгомиричане още незнаешъ си плачатъ, — как-
то въ църквѣтъ, така и училището нмъ ѣ-
давай да чуюшъ на 100-тъ едно по български;
друго все чужде! въ службѣтъ нмъ ѣдавай да
ся чуютъ едно „Святый Боже“ и пр. кусурѣтъ
все по Зеленски! такожде и въ училището отъ
50 ученици ѣдавай 5-10 ке видишъ да си у-
чатъ по български, а останитѣ на околнѣхъ и
псалтырь грьци.

Ученициѣ на това село ми ся видѣтъ много духовити и даровити; момчета, които бѣха учили по български, не по-големи отъ 9-10 години, испитувахъ на чтеіе на изустъ по разумъ, св. Исторіи; Землеописаніе и пр. даваха отговори, съ кои мѣ заключихъ я простити си родители и др. солдани омайваха Но повѣкаето оше на въстоко = „Гръцко то (?) на пхтибаръ“. Имать обаче голѣма надѣжда че въ скоро врѣме не само това, но и всичкитѣ заспанни мѣста да ся свѣстятъ, и да познаватъ каѣдъ ся нахождатъ.

По него село или прѣдъ него идеть друго, Кратово, и това съ църква и училище. Но това посялъство е по-долно отъ горѣвченото. А селянитъ не по-долни отъ сѣсѣянтъ си Драгомирчани въ родолюбieto и ученолюбieto си не оставятъ безъ учители; но каквы? отговоритъ ми ще бѣде ускорбительнъ за всички! за това го прѣмъчавамъ — умному малу долазеть —. Въ рѣнното село прѣбивава една многоглава, „хыдра“ съ нѣколко Хыдрины, кои съ противонародитъ си бѣтвачки угрупуватъ не само съселянитъ си, ами още и по други шѣсти разпрѣвитъ ядовитѣхъ си о-рѣвѣхъ, за коиъ и запалѣхъ земятъ.

Нека дойдемъ сега и въ Янешово, най-благиното до Кукуш село. Янешнятъ отъ нѣда пародността си сѣ най-достопохвалитъ отъ сѣмъ Аврѣтъ Хысарскы Казаази. Они първъ пѣлъзъ Кукушнятъ изхвърха шето на Гръцкото духовенство, и ни хуномятъ Кукуш-пѣрвастаиха отъянеието си отъ гръцъ.

Но и въ ова село едно голямо лошо съ-
ществувало. Нещастиято и разногласието и мър-
тве ги остава да си отворят училище, а цър-
квата си ся заключиха какъ единъ часъ по-
скоро да ѝк съобдѣятъ съ полъ, и то какъ въ
да ѝе! има и друго, но нека го оставимъ
на сега.

Ами за Аджилярчаны и Аджилярскыйтъ
топъ Стойко, що да рѣчеть челоувѣкъ? — все
напусто. —
(ке слѣдува)

Русе 15 Маия. — На десетъ т. стигнахъ
въ Русе. Градътъ ми ся твърдъ хареса. Само
прахъ много по уличитъ, и човѣкъ като вър-
ши, не е възможно да си не припию Сахар-
китъ праховити полета. Кадларджитъ сѣмъ раз-
скадени, но казватъ, че сега ся нелезъ нѣкой
английчинъ да ги направи заново и съ кор-
ни камени. Алжшверитъ спятъ, хората мно-
го умислени отъ положеніето на търговиятъ.
Сѣсна пѣдня почти имало фазити по есиа-
нѣ и баквалитъ. Голѣма мажнотия ся посрѣща
въ воденіето или визараніе на юлтъ тескереси.
Ова прави голѣми спянки въ работитъ на
търговцитъ; защото често ся случавъ да о-
ставятъ отъ парахода или отъ жолѣзнитъ кола.
Тѣмъ-мажнотъ за единъ човѣкъ е, да дри
оручителъ, за да си попише тескерето. Отъ
друга страна, тази нарѣба е добра, защото
я полага голѣмо бленіе въ прѣдопознанието отъ
ѣвѣкѣки лошотинъ, като на пр. отъ аѣжѣ, ѣвѣ-
жѣмо, за търговцитъ да не става толкова стро-
го издирване, когато тѣ сѣ познати и си
иматъ редовнитъ тескерета, та да неоставатъ
издѣлъ отъ работитъ и отъ лѣтя сѣ.—

Общественният Български работи съ рѣча,
ику май и добри и не добри. Отъ учителитѣ
и благодарятъ всички и ся хвалятъ, че учи-
телищата върватъ добръ, съ твърдѣ малко недо-
статокъ и една маловажна безрѣдница, както о-
и смѣдѣ въ България. Азъ посѣтихъ училища-
и ми ся хареса нарѣдбата, а само момчета-
и нѣматъ добра дисциплина. Тамъ ся случаи
и върватъ Икономъ, който нѣщо глѣчеше върху
и точното послушание на учениците. Споредъ
мене, всичко ся поправява, когато владѣе лю-
и согласіе мѣжду учителитѣ и общината,
и ся похвалява отъ сѣбни и която ся до-
и гримжа за по-добро то улучшение на у-
и общинитѣ заведенія въ Русе. Ходихъ и на дѣ-
ическото училище, което е на Епископята.
и е мѣтко и неотговоря на нуждѣтъ; защо-
и около 200 дѣца стоятъ въ дѣтъ стаи. Сега
и чели да почнатъ да правятъ ново училище на
ищото мѣсто въ епископята, дѣто ще е и
ищата черква, на колто видѣхъ и пазитѣ, спо-
и дѣ мене, ако отбиратъ отъ планоуе, ще ка-
и е доста добъръ. Училището ще ся зах-
и сега, а черквата по послѣ. Учителката е
ибра и достойна. Сѣщо ми ся хареса и учи-
ильтъ Г. Н. Икономъ.

Азъ ся видяхъ съ много отъ зукашинитѣ надежи и съ нѣкои отъ членовѣтъ на общинитѣ и читалищесте, което и посѣтихъ нѣколко пѣти. То отива добръ, но посѣтителитѣ у малко и свазкитѣ прѣстанали.

— Съ когото ся срѣгнахъ, разговора ни бѣше все за нарѣдбѣтъ на черковнитѣ на рати. Разно и много ся глѣдува върху установитѣ, какъ ще станѣтъ тѣи, когато вѣнчашинитѣ

